

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1141/2022
12.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., против туженог „Swisslion“ ДОО Прехрамбена индустрија Београд, чији је пуномоћник Младен Аврамовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4059/21 од 10.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4059/21 од 10.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4059/21 од 10.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 24/21 од 15.06.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде за неисплаћени прековремени рад и на име неисплаћених динарских и девизних дневница, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе означено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде за прековремени рад за март месец 2016. године исплати износ од 1.415,70 динара са законском затезном каматом почев од 25.04.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 169.266,05 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4059/21 од 10.12.2021. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу става првог изреке за мај месец 2017. године за исплату износа преко 839,90 динара до износа од 893,90 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2017. године до исплате. Ставом другим

изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу става првог и ставу трећем изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, у потврђујућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, стим што је предложио да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку због потребе уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/ 11 ... 55/14), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. О захтеву тужиоца за исплату накнаде за неисплаћени прековремени рад у периоду од априла 2016. године закључно са априлом 2018. године и за исплату дневница (динарске и девизне) одлучено је уз примену материјалног права – одредби Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима, које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Тужена не указује на постојање другачијих одлука. Како је другостепена пресуда донета у складу са усаглашеном судском праксом прихватање и одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора, због чега је применом одредбе члана 404. одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 27.03.2019. године. Вредност предмета спора је 53.820,50 динара.

Како се у овом радном спору тужбени захтев односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан

подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић